

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Š., akciová spoločnosť**, so sídlom v P., proti povinnému **L., s.r.o. B.**, so sídlom v B., **o vymoženie 4 017,87 €**, **o návrhu na zastavenie exekúcie**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. Er 3144/1999, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. L. B., Exekútorský úrad so sídlom v B., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. novembra 2002, sp. zn. 4 Co 450/2002, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora JUDr. L. B. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov uznesením z 7. mája 2002, č.k. Er 3144/1999-18 zastavil exekúciu vedenú na vymoženie sumy 121 042,40 Sk priznanej oprávnenému na základe právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bardejov zo dňa 31. augusta 1999 sp. zn. 1 Rob 453/1999. Oprávneného zaviazal nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. L. B. do 3 dní trovy exekúcie 950,-- Sk. Zastavenie exekúcie odôvodnil poukazom na § 57 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. O trovách rozhodol podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že oprávnený zaviniť zastavenie exekúcie späťvzatím návrhu na vykonanie exekúcie pre nemajetnosť povinného. Výšku trov upravil súd na sumu 950,-- Sk z dôvodu, že trovy vyčíslené exekútorom považoval za neprimerane vysoké.

Krajský súd v Prešove uznesením z 29. novembra 2002, sp. zn. 4 Co 450/2002 na odvolanie súdneho exekútora voči výroku o trovách exekúcie jeho odvolanie ako neprípustné odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor a navrhol rozhodnutie odvolacieho ako aj prvostupňového súdu zrušiť. Súdny postupovali v rozpore s platnými právnymi predpismi, keď jeho odvolanie odmietli. Nesprávne posúdili postavenie súdneho exekútora, keď ho vylúčili ako účastníka pre určitý úsek konania.

Oprávnený a povinný sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na poklade cudzozemského rozhodnutia, alebo ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu (uznesenie o odmietnutí odvolania) nevykazuje niektorý zo znakov uznesení uvedených v citovaných ustanoveniach, je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Dovolateľ procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

So zreteľom na dovolateľom uvádzané skutočnosti zameral sa dovolací súd osobitne na otázku, či konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takým rozhodnutím môže byť napríklad aj uznesenie, ktorým odvolací súd odmietne odvolanie, hoci na jeho odmietnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky (rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 23, ročník 1994). K tvrdenej vade malo dôjsť tým, že odvolací súd odmietol odvolanie súdneho exekútora ako neprípustné.

Podľa § 202 ods. 2 O.s.p. (účinný ku dňu podania odvolania) odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Exekučný poriadok je osobitným zákonom v zmysle tohto ustanovenia. Proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní je odvolanie prípustné len vtedy, ak to Exekučný poriadok výslovne umožňuje. Právnu úpravu trov exekúcie obsahujú § 200 až § 203 Exekučného poriadku, táto úprava ale nepripúšťala odvolanie proti rozhodnutiu súdu o trovách exekúcie (znenie účinné do 31.8.2005).

Vychádzajúc z toho Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 9. októbra 2003 sp. zn. 1 Cdo 66/2003 (uverejnené v časopise Zo súdnej praxe č. 69/2004) dospel k záveru, že uznesenie, ktorým súd rozhodol o trovách exekučného konania podľa § 203 Exekučného poriadku je uznesením vydaným v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu; odvolanie proti nemu nie je prípustné (§ 202 ods. 2 O.s.p.). Odmietnutím odvolania preto odvolací súd neodňal súdnemu exekútorovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. V prejednávanej veci dospel dovolací súd k rovnakému záveru. Dodáva, že na totožných právnych záveroch sú založené aj ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 160/2004, 2 Cdo 122/2004, 3 Cdo 159/2004, 4 Cdo 81/2003 a 5 Cdo 161/2004).

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd aj v prejednávanej veci odmietol dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. októbra 2010

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Jarmila Uhlířová